

Cap a l'Aplec de l'Esperit 2014

▮ L'Aplec de l'Esperit és la trobada general dels joves cristians de les diòcesis catalanes. El proper se celebrarà el dissabte 7 de juny de 2014 a Banyoles, a la diòcesi de Girona. El lema d'aquest onzè Aplec de l'Esperit és: «És el Senyor» (Jn 21,7). Un lema ben centrat en Jesucrist, com l'apòstol Joan que intueix que aquell «visitant desconegut» per als pescadors cridats a ser apòstols és Jesús ressuscitat. Publiquem el cartell de l'Aplec que, en sintonia amb el lema i amb el llac de Banyoles, juga amb l'aigua i els peixos i invita a descobrir Jesucrist en les persones i en la natura. El dissabte 22 de febrer es va celebrar a Banyoles la trobada d'animadors de pastoral juvenil. Podeu seguir la preparació de l'Aplec al web: www.aplec2014.cat

GLOSSA

Quaresma: donem-hi resposta

Diumenge al migdia, dues persones —una d'uns vint-i-cinc anys i l'altra d'entre quaranta i cinquanta— conversaven en el compartiment d'un ferrocarril suburbà. Deia la més jove: «Veuràs que en aquest lloc on anem donen bon menjar i, si et falta roba, també en pots demanar, i alguna de les peces que hi donen està per estrenar, porta etiqueta». El més gran responia: «Jo, els dilluns, vaig a un menjador que també està molt bé. Només hi pots anar, però, un dia a la setmana.» Ambdues persones vestien amb senzillesa, netes i endreçades. Cridava l'atenció, sobretot, el noi, atesa la seva joventut i la situació en què es trobava. No és l'únic. Cada vegada hi ha més joves abocats a aquest abisme. Dues víctimes més de la crisi econòmica i dues entitats que intenten donar-hi resposta amb la col·laboració anònima de tantes persones que hi fan una aportació econòmica, en queviures o en temps personal que fa possible el servei als afectats per aquesta conjuntura de crisi indigna i injusta.

Aquesta setmana comença la Quaresma, la preparació per a la Pasqua. Tornarem a parlar de conversió.

Ben segur que desitgem redreçar la vida mirant Jesús. El Senyor demana una resposta personal. Recordarem que és temps de pregària confiada per apropar-nos a Déu, retrobar-nos a nosaltres i als altres. També que és temps de dejuni i de cercar una manera de vida més austera, d'oblidar-me de mi mateix i posar-me en el lloc dels desfavorits. I un tercer aspecte, l'almoïna generosa, ajudant els qui més ho necessiten, que són molt a prop, que demanen una resposta que passa pel que sóc i pel que tinc. Compartir el que tinc, no donar una part del que em sobra; renunciar al que és superflu, prescindible, compartint-ho amb els que viuen apurats per la situació social i econòmica, amb les víctimes de les noves pobreses. Donar del que sóc mitjançant el meu temps, aollint millor els altres, començant pels de casa; i, si en tinc possibilitat, donant temps al servei voluntari. «Quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta, perquè el teu gest quedi amagat, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà.» (Mt 6,2-4)

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Tres puntals educatius importants: Família, Escola i Parròquia

En aquests dies ja s'estan portant a terme les inscripcions per a la matriculació a l'Escola dels infants i adolescents de les nostres famílies. Un moment important per a discernir com els volem ajudar des de la família, amb quin estil d'escola que mira l'excel·lència de l'ensenyament però que ha de tendir a recercar la imatge de persona i de societat que volem que coneguin perquè puguin fer-se-la seva, i el tipus de persona compromesa amb el seu entorn i amb els valors personals i comunitaris que ens agradaria que rebessin les generacions joves. Això requereix una complementarietat entre família, escola i parròquia. Avui vull cridar la vostra atenció sobre el lloc tan important de l'escola per als infants i joves, i que convé que ens preocupem de com va, quins valors i ideari transmet, i com són els professors que l'infant tindrà a prop durant aquests anys tan definitius per a la seva vida. L'escola és el lloc on infants i joves passaran molt de temps i representa la seva dedicació més important en aquestes edats. Escola, família i parròquia es necessiten mútuament.

En acabar l'Any de la Fe els Bisbes de Catalunya hem publicat el document «*Transmetre el tresor de la fe*» amb el qual reflexionem sobre alguns aspectes de la missió de transmetre i viure la fe que té l'Església, i precisem alguns dels seus camins en l'actual situació religiosa i social. Els Bisbes convidem novament els pares i mares «a acollir i participar de les propostes pastorals de les parròquies i els moviments cristians; també, a exercir el seu dret a demanar la classe de religió catòlica, perquè l'ensenyament de la religió en els centres educatius és una aportació imprescindible a la transmissió i l'educació de la fe». Així mateix, recordem que l'escola d'inspiració cristiana ha d'esdevenir un àmbit «on els pares i mares se sentin escoltats i ajudats de cara a facilitar als fills una atmosfera propícia a la descoberta de la fe». L'Església i els cristians fa segles que estem compromesos amb el dret a l'educació de qualitat per a tothom; entre d'altres, mitjançant la promoció d'escoles cristianes obertes a tothom qui s'interessi pel projecte educatiu. Alguns sants del nostre bisbat com Josep de Calassanç, Josep Manyanet o Anna Maria Janer es van implicar intensament en l'ensenyament dels infants i joves en el seu temps. Les congregacions per ells fundades, juntament amb moltes altres, han dedicat grans esforços a l'educació arreu del món. Avui, a casa nostra, aquesta presència es troba particularment representada per l'Escola Cristiana de Catalunya: escoles de titularitat privada però concertades en els nivells educatius on el concert està generalitzat. Això vol dir ensenyaments parcialment finançats amb fons públics que els fan més accessibles a tothom.

Ara que moltes famílies hauran de triar escola per als seus fills i filles, amb més o menys opcions segons el lloc on viuen, us animo a tenir molt en compte l'escola amb ideari cristià, i també en les públiques, que tenen molta qualitat entre nosaltres, que no deixeu d'interessar-vos per l'assignatura de religió catòlica com a element important de formació integral dels infants i joves. Us animo, doncs, a totes les famílies a actuar de manera informada, conscient i responsable quan penseu en la millor Escola per al bé dels petits i dels joves.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

■ JOSÉ LUIS REDRADO

Tasca hospitalària

La revista *Labor Hospitalaria* (LH) és una publicació de la província d'Aragó-Sant Rafael de l'Orde de Sant Joan de Déu que neix el 1948. Des de 1969 s'adreça a un públic especialment sanitari i tracta temes d'humanització, pastoral i ètica de la salut. LH és de difusió mundial i a partir d'enguany posa a l'abast un *microsite* dins el web corporatiu (www.ohsjd.es), on es pot trobar de manera gratuïta el seu fons documental, des de 1972. El Gmà. José Luis Redrado és secretari del Pontifici Consell per a la Pastoral dels Agents Sanitaris del Vaticà de fa 25 anys, bisbe d'Ófena i director d'LH.

Com neix i evoluciona la revista?

L'any 1968 neix a la província d'Aragó-Sant Rafael un moviment de renovació i, entre altres accions, s'acorda convertir la revista —que era des de 1948 un òrgan intern— en un mitjà extern, amb subscriptors i nous continguts. LH va començar a ser portaveu d'un canvi en la pastoral de la salut a Espanya. Hi havia un grup amb inquietuds noves sobre aquestes matèries.

Què tracta LH?

A banda de les tres seccions fixes, la revista ofereix cada any un monogràfic en col·laboració amb el Departament de Pastoral de la Salut de la CEE i el Centre Borja de Bioètica. LH ha publicat temes com els drets del malalt, la planificació familiar, la mort i els moribunds, l'hospital catòlic, la família del malalt, el voluntariat, Església i salut, el poder curatiu de la fe, el bon samarità, els tanatoris...

Quins són els objectius de futur?

Volem continuar oferint al món sanitari la riquesa i l'experiència que aquest món de la salut i de la malaltia generen.

Òscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Charles de Foucauld y sus seguidores

Charles de Foucauld fue uno de los personajes más sugestivos de la época contemporánea. Murió asesinado en el desierto de Tamanrasset el 1 de diciembre de 1916, sin tener un solo discípulo. El lazo de unión entre Foucauld y su descendencia espiritual fue René Voillaume, un personaje fascinante imbuido de los escritos y del espíritu de aquel solitario asesinado en el desierto de Argel, que fue capaz de traducir en grupos de espiritualidad y acción las intuiciones del P. Charles.

Los *pequeños hermanos de Jesús* viven en pequeñas comunidades, en fraternidades de hermanos y sacerdotes en igualdad de condiciones, que trabajan como obreros y viven en comunidad una vida contemplativa (adoración eucarística). También hay comunidades femeninas.

Están convencidos de que es preciso «ir a Nazaret», vivir la vida oculta de Jesús hoy. Desde la cercanía con los pobres —en barrios pobres— viven la proximidad, la convivencia, la amistad, el amor compartido. No predicán, pero no ocultan su condición. Se trata de «ver en cada humano un hermano». Viven de su trabajo y comparten con sencillez los problemas de sus vecinos. Es decir, no se alejan del pueblo, sino que se acercan y mezclan con ellos. Son seguidores de Cristo pobre y oculto en *el corazón de las masas* (título de uno de los libros de René Voillaume).

Es verdad que tienen más admiradores que vocaciones, pero, en nuestra Iglesia actual, siguen siendo un punto de referencia espiritual importante.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

SER PADRES

Qué hacer con los celos

Que a nadie le quepa duda de que los celos son unos sentimientos normales cuando hay varios hermanos. Basta que haya dos hijos en una familia para que se plantee alguna forma de rivalidad que conduzca a tener celos.

Los celos son la primera experiencia que recibe el niño de la competitividad social, que, en este caso, se desarrolla en el microcosmos que es la familia. Y son una experiencia perfectamente constructiva. Que no lo sean depende casi siempre de la actitud de los padres y demás familiares, que pueden convertir la competencia natural entre hermanos en celos ansiosos y hostiles.

Es fundamental que el niño tenga la seguridad de que sus padres no le retirarán el afecto cuando nazcan otros hermanos. Aviso a los abuelos, tíos y otros familiares: no se dejen llevar por *favoritismos* hacia determinados nietos, sobrinos, ahijados, etc. No olviden que los celos patológicos, es decir, los que hacen auténtico daño en el desarrollo psicoemocional del niño, se deben casi siempre a un desequilibrio y a un reparto injusto del afecto y de la atención de los adultos de su entorno. No cree rivalidad ni comparaciones entre los hijos. Enséñeles a compartir las cosas. Trate a cada uno de sus hijos como si fuese hijo único. A mí me ha dado buen resultado.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes,
Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La primera visita *ad limina*

La visita *ad limina Apostolorum* és la visita que tots els bisbes catòlics han de fer, cada cinc anys, a Roma. Compren el pelegrinatge a les tombes dels apòstols Pere i Pau com a expressió de comunió eclesial i la trobada amb el bisbe de Roma —el Papa— com a successor de sant Pere. Inclou també informar sobre la situació de l'Església en la diòcesi que cada bisbe té encomanada.

La primera visita *ad limina* apareix en la carta de sant Pau als Gàlates: «Més tard, al cap de tres anys, vaig pujar a Jerusalem per conèixer Cefes, i vaig passar quinze dies amb ell (*Ga 1,18*)». Durant aquesta visita, Pau va explicar a Pere (i a Jaume) les dificultats que va trobar en algunes zones de la Judea... Aquesta pot ser considerada la primera trobada d'ajut recíproc i d'acarament sobre temàtiques particulars. Les visites *ad limina Apostolorum*, és a dir, als sepulcres de sant Pere i sant Pau, a Roma, són una ocasió privilegiada de comunió pastoral i aporten un enriquitment d'experiències al ministeri del Papa. Cada cop són més ben valorades pel Sant Pare i pels bisbes.

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

3. ■ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Pe 1,3-9 / SI 110 / Mc 10,17-27]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.
4. ■ **Dimarts** [1Pe 1,10-16 / SI 97 / Mc 10,28-31]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capító, bisbes i mrs.
5. ■ **Dimecres de Cendra** [Jl 2,12-18 / SI 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, màrtir; sant Josep Joan de la Creu, religiós franciscà; santa Olívia, verge i màrtir; sant Luperc, màrtir.
6. ■ **Dijous** [Dt 30,15-20 / SI 1 / Lc 9,22-25]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Taragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.
7. ■ **Divendres** [Is 58,1-9a / SI 50 / Mt 9,14-15]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.
8. ■ **Dissabte** [Is 58,9b-14 / SI 85 / Lc 5,27-32]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, màrtir.
9. ■ **† Diumenge vinent**, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 2,7-9;3,1-7 / SI 50 / Rm 5,12-19 (o bé: Rm 5,12.17-19) / Mt 4,1-11]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV); sant Dagobert, laic.

DIUMENGE VIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura d'Isaïes (Is 49,14-15)

Sió diu: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi». ¿Creus que una mare s'oblidarà del nen que té al pit, i no s'apiadarà del fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna se n'oblidés, jo no m'oblidaria mai de tu.

▶ Salm responsorial (61)

R. *Només en Déu reposa la meva ànima.*

Només en Déu reposa la meva ànima, / d'ell em ve la salvació. / Només ell és la roca que em salva, / és el castell on em trobo segur. R.

Reposa només en Déu, ànima meva, / d'ell em ve tota esperança. / Només ell és la roca que em salva, / és el castell on em trobo segur. R.

En Déu tinc la salvació i la glòria, / és la meva roca inexpugnable; / trobo en Déu el meu refugi. / Vosaltres, poble reunit, confieu en ell, / esplaieu davant d'ell el vostre cor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 4,1-5)

Germans, que la gent no vegi en nosaltres més que uns servidors de Crist, administradors del que Déu s'ha proposat. Doncs bé, dels administradors l'únic que n'esperem és que siguin fidels. A mi, el que menys em preocupa és que em judiqueu vosaltres o qualsevol tribunal humà. Ni tan sols jo no em judico. La meva consciència no m'acusa de res, però això no vol dir que jo sigui irreprensible. El meu jutge és el Senyor. Per tant, no judiqueu res abans d'hora. Espereu que vingui el Senyor: ell farà llum sobre tot allò que s'amaga en les tenebres, i farà conèixer les intencions de cada cor. Llavors, l'elogi que es mereix cadascú vindrà de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 6,24-34)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ningú no pot servir dos amos: Si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses. Per això us dic: No us neguitegeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos, més que el vestit? Mireu els ocells que volen lliures pels aires: no sembren, ni seguen, ni guarden res als graners, però els alimenta el vostre Pare celestial. ¿I no valeu més vosaltres que ells? ¿Qui de vosaltres, per més que es neguitegi, és capaç d'allargar, ni un minut, el temps de la seva vida? I pel que fa al vestit, ¿per què us neguitegeu? Mireu com creixen els lliris dels prats: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no es vestia com cap d'aquests. I si Déu vesteix així l'herba dels prats, que hi és avui i demà ja la tiren al foc, ¿com no ho farà encara més amb vosaltres, gent de poca fe? Per tant, no us neguitegeu pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. Anar darrera de tot això, és propi dels pagans. El vostre Pare celestial sap molt bé la necessitat que en teniu. Busqueu per damunt de tot el Regne de Déu i ser justos tal com ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. No us neguitegeu, doncs, pensant en demà. El demà ja tindrà les seves preocupacions. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.»

▶ Lectura del libro de Isaïes (Is 49,14-15)

Sió decia: «Me ha abandonado el Señor, mi dueño me ha olvidado.» ¿Es que puede una madre olvidarse de su criatura, no conmoverse por el hijo de sus entrañas? Pues, aunque ella se olvide, yo no te olvidaré.

▶ Salmo responsorial (61)

R. *Descansa sólo en Dios, alma mía.*

Sólo en Dios descansa mi alma, / porque de él viene mi salvación; / sólo él es mi roca y mi salvación; / mi alcázar: no vacilaré. R.

Descansa sólo en Dios, alma mía, / porque él es mi esperanza; / sólo él es mi roca y mi salvación, / mi alcázar: no vacilaré. R.

De Dios viene mi salvación y mi gloria, / él es mi roca firme, / Dios es mi refugio. / Pueblo suyo, confiad en él, / desahogad ante él vuestro corazón. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 4,1-5)

Hermanos: Que la gente sólo vea en nosotros servidores de Cristo y administradores de los misterios de Dios. Ahora, en un administrador, lo que se busca es que sea fiel. Para mí, lo de menos es que me pidáis cuentas vosotros o un tribunal humano; ni siquiera yo me pido cuentas.

La conciencia, es verdad, no me remuerde; pero tampoco por eso quedo absuelto: mi juez es el Señor. Así, pues, no juzguéis antes de tiempo: dejad que venga el Señor. Él iluminará lo que esconden las tinieblas y pondrá al descubierto los designios del corazón; entonces cada uno recibirá la alabanza de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 6,24-34)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Nadie puede estar al servicio de dos amos. Porque despreciará a uno y querrá al otro; o, al contrario, se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero. Por eso os digo: No estéis agobiados por la vida, pensando qué vais a comer o beber, ni por el cuerpo, pensando con qué os vais a vestir. ¿No vale más la vida que el alimento, y el cuerpo que el vestido? Mirad a los pájaros: ni siembran, ni siegan, ni almacenan y, sin embargo, vuestro Padre celestial los alimenta. ¿No valéis vosotros más que ellos?

¿Quién de vosotros, a fuerza de agobiarse, podrá añadir una hora al tiempo de su vida? ¿Por qué os agobiáis por el vestido? Fijaos cómo crecen los lirios del campo: ni trabajan ni hilan. Y os digo que ni Salomón, en todo su fasto, estaba vestido como uno de ellos. Pues, si a la hierba, que hoy está en el campo y mañana se quema en el horno, Dios la viste así, ¿no hará mucho más por vosotros, gente de poca fe? No andéis agobiados, pensando qué vais a comer, o qué vais a beber, o con qué os vais a vestir. Los gentiles se afanan por esas cosas. Ya sabe vuestro Padre del cielo que tenéis necesidad de todo eso. Sobre todo buscad el reino de Dios y su justicia; lo demás se os dará por añadidura. Por tanto, no os agobiéis por el mañana, porque el mañana traerá su propio agobio. A cada día le bastan sus disgustos.»

El Redemptor. Pintura d'El Greco, Museu d'El Greco (Toledo) (En el quart centenari de la mort del pintor a Toledo, el 7/04/1614)

☺) Aquesta imatge parla

COMENTARI

La justícia del Regne

El text de Mateu ofereix avui dos temes desiguals i diferents. El primer, molt breu, és una exhortació directa basada en l'experiència a no intentar servir dos amos. Lluc la té després de la paràbola de l'administrador infidel, un lloc més adient (Lc 16,1-13). Mateu l'ha enllaçat, formalment, amb el que ve a continuació: «per això us dic», però els temes són diferents.

El gruix del text d'avui sobre la preocupació pel menjar i pel vestir ve de la segona font sinòptica (Q). De fet, els textos de Mateu i Lluc són pràcticament idèntics. Això ajuda a entendre el sentit d'aquesta exhortació a no viure preocupats

pel menjar i pel vestir. La segona font sinòptica, pel que sabem, era com un *vademecum* dels missioners cristians itinerants de Palestina. En aquest context s'entén molt bé que la preocupació dels missioners itinerants fos el menjar i el vestir. Les metàfores dels lliris dels camps i dels ocells lliguen molt bé amb aquest context. Per tant, l'exhortació a no preocupar-se pel menjar i pel vestir enllaça de ple amb el tarannà dels missioners itinerants, de manera que aquesta exhortació podia tenir un sentit molt fort en la segona font sinòptica. L'origen del text és, doncs, prou clar.

Tanmateix, quan Mateu la incorpora al sermó de la muntanya, el text pren un aire molt més lligat a la proclamació del Regne. L'accent és aquí

molt més fort. Déu és el qui està a la base de tota la vida dels seguidors de Jesús. El Pare del cel és el més interessat en la difusió del missatge del Regne. Per això l'exhortació és a preocupar-se pel Regne, a fer les obres que corresponen al projecte de Déu, és a dir, a realitzar les obres del Regne que són les «bones obres». En una paraula, buscar de realitzar el que Mateu anomena la «justícia» del Regne (6,33; cf. Mt 5,6.10.20; 6,1 i també 3,15). Però l'accent més gruixut és que tot ve del Pare del cel. El protagonista de la implantació del Regne és el Pare del cel. Aquest és el fonament últim de la confiança a la qual se'n exhorta.

Oriol Tuñí, SJ

L'ermita del Sant Cap acull l'aplec anual

Els veïns de Vilanova de la Sal i pobles de l'entorn es van trobar el dilluns 3 de febrer a l'Aplec de l'Ermita del Sant Cap, en una activitat tradicional que no decau. Aquesta ermita, concebuda en una balma (excavada en una cova), és el lloc on se suposa que fa 848 anys es va fundar el Monestir de Santa Maria de Bellpuig de Les Avellanes. El Sant Cap és el nom popular amb que es coneix Joan d'Organyà, primer prior del Monestir de Les Avellanes. Aquest religiós morí en el lloc de l'actual ermita i des de llavors la gent de Vilanova de la Sal i de l'entorn li han tingut devoció. Els escrits més antics del pelegrinatge i la devoció al Sant Cap són d'època medieval.

És tradició que cada 3 de febrer els veïns de Vilanova de la Sal pugin a peu fins a l'ermita i allí hi facin una celebració religiosa que finalitza amb el cant del Goig del Sant Cap.

En sortir de l'ermita hi ha un berenar de germanor entre tots els participants. Més informació sobre el Sant Cap: <http://monestiravellanes.wordpress.com/2008/09/17/joan-dorganya-o-el-sant-cap-i-el-monestir-de-les-avellanes-1a-part/>

La Diòcesi d'Urgell, en la visita *ad limina* dels Bisbes d'Espanya

L'Arquebisbe d'Urgell viatja la setmana vinent a Roma, on farà la visita *ad limina apostolorum* juntament amb els Bisbes catalans i espanyols. Les visites, interrompudes amb motiu de l'Any de la Fe, han estat fixades per als dies 24 febrer fins al 8 de març.

El Papa Francesc rebrà els Bisbes en grups de 7 o 8, i cada Bisbe presentarà breument un informe sobre l'estat de la Diòcesi, responent a les preguntes que el Sant Pare els va formular fa uns dies. A més de la trobada amb el Papa, que constitueix el moment central de la Visita, l'Arquebisbe Joan-Enric s'entrevistarà també amb els diversos dicasteris de la Cúria Romana. Aquestes trobades han estat organitzades per la Congregació per als Bisbes, en coordinació amb la Conferència Episcopal Espanyola.

Els orígens històrics de la visita *ad limina* daten del segle IV, encara que va ser el Papa Sixte V qui la va institucionalitzar el 1585. Actualment, la visita *ad limina* es defineix i precisa en els canons 399 i 400 del Codi de Dret Canònic. Segons aquesta legislació de l'Església, els Bisbes diocesans han de visitar les tombes dels Apòstols, trobar-se amb el successor de Pere i presentar un informe o relació de les seves respectives Diòcesis cada cinc anys, aproximadament.

El seu significat és el de donar visibilitat a la unitat i la comunió dels successors dels Apòstols amb el successor de Sant Pere i de les Esglésies locals amb l'Església primada de Roma. D'aquesta manera, la visita *ad limina* és una ocasió per a la comunió eclesial, la col·legialitat episcopal i la caritat fraterna entre els pastors i el Papa.

Vida Creixent celebra al Principat d'Andorra la festa dels seus patrons

A Andorra la Vella, a la Casa Església de Santa Maria del Fener, es va celebrar la Presentació de Jesús al Temple amb la benedicció de les candeles, Eucaristia, fotografia familiar i, com a cloenda d'aquesta diada, festejant els sants patrons de Vida Creixent, Simeó i Anna, una trobada amb els membres i simpatitzants de Vida Creixent. En la tertúlia compartida es va reunir una quarantena de persones. Una participant de La Massana va contar un conte imaginat per ella mateixa i no podent-lo llegir per problemes molts greus en la vista, el va explicar com si fos una història real, i una altra de Sant Julià de Lòria va compartir una poesia. En acabar es féu un berenar.

L'Arquebisbe, a la celebració de la Candela a la Vall Fosca

El dia 1 de febrer, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir la festa de la Mare de Déu de la Candela a la parròquia de Sta. Maria o de la Purificació d'Oveix, temple romànic del segle XI molt refet posteriorment, dins el municipi de La Torre de Capdella. Anava acompanyat pel diaca responsable de les Parròquies de la Vall Fosca, Mn. Josep Montoya, que actualment resideix a Oveix els caps de setmana. Amb gran goig els fidels de la Parròquia d'Oveix i dels pobles veïns van acollir la visita del Sr. Arquebisbe Joan-Enric, ja que feia més de 22 anys de la darrera visita de Mons. Joan Martí Alanis, quan hi va anar a administrar el sagrament de la confirmació.

L'Arquebisbe va presidir la benedicció de les candeles, i va agrair als veïns de diversos llocs l'acollida al nou diaca responsable de la Vall Fosca, que ho cuida amb molt esperit de servei pastoral, amb la col·laboració de la seva esposa. I agrai al representant de l'Ajuntament que hi era present tot l'esforç gran que estan fent per la restauració i embelliment dels temples de la vall. Acompanyat pel diaca Mn. Josep, el Sr. Arquebisbe va visitar enmig de la nevada que aquell dia queia a la Vall, altres llocs de la Vall Fosca, per pregar dins les esglésies, conèixer-ne l'estat actual així com saludar els qui porten el manteniment dels temples i sagristies de forma ben generosa, i acostar-se als cementiris per pregar pels difunts. Amb aquest esperit visità els pobles del Nord i del Centre de la Vall Fosca: Capdella, Espui i La Torre de Capdella, així com Oveix, Aguiró, Astell i Molinos, Pobellà, Mont-ros, La Plana de Mont-ros i La Pobleta de Bellvé, i saludà alguns dels veïns d'aquests llocs.

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Reconeixement d'imatges

Si trobeu aquesta icona podeu fer parlar les imatges. Per veure-ho seguiu aquestes instruccions:

1 Descarregueu-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

2 Apuntau amb el vostre dispositiu a la imatge que contingui la icona

Per assegurar un bon funcionament, cal que quan enfoqueu la imatge no es projectin ombres. També cal que mantingueu el paper llis. Finalment, cal que visualitzeu la imatge sencera a la pantalla del vostre dispositiu.

Per accedir a tot l'article publicat a la revista Església d'Urgell

LA PLETA

Pacificar l'ànima i el món

La pau es diu de moltes maneres (i 3)

(...) La quarta forma de pau que es deriva del quadre agustinianà és la pau entre l'home i Déu. Quan una persona viu conforme la Veu interior que el crida, quan respon a la Font d'Amor que l'empeny a estimar des de dins del seu ésser, i no s'hi resisteix, viu en pau. La pau entre l'home i Déu, no s'ha d'entendre com una obediència a Déu moguda per la por, sota l'amenaça d'un infern etern; sinó com una concòrdia entre la voluntat humana i la voluntat de Déu que obre dins de la criatura humana.

La cinquena forma de pau és la interpersonal, la que té lloc entre els membres de l'espècie humana. Sant Agustí ens recorda que la pau entre els homes és la concòrdia ben ordenada. La perfecta expressió d'aquesta harmonia interpersonal és la

virtut de l'amistat que, com Aristòtil exposa, és una relació de mútua benvolença entre dues o més persones. L'amistat, però, no és possible amb tots els ciutadans o vilatans, però sí que és possible la concòrdia, la cordialitat, el tracte respectuós.

Observo que aquesta és una de les formes de pau més absents en el nostre món. Manca molta pau en les relacions interpersonals. Detecto que les nostres vinculacions són generalment superficials, que temen descendir a nivells massa foscos.

La sisena forma de pau és la pau domèstica. En hi hem referit, de passada, en el pròleg. És l'ordre dins de la pròpia llar, un ordre que genera tranquil·litat, perquè tot funciona com ha de funcionar, no hi ha desgavell, ni estridències. Aquesta pau domèstica és anhelada per tots, especialment en un context tan competitiu i àrid com el que vivim.

La setena modalitat de pau és la pau cívica, la que té lloc dins de la ciutat quan aquesta és correctament dirigida i hi ha ordre en ella. La pau de la ciutat té directa relació amb com és comandada, però també amb les virtuts que atresoren els seus ciutadans. Un poble virtuós viu ordenadament i això genera tranquil·litat social.

Finalment, la vuitena i darrera forma de pau és la pau celestial que és una pau que transcendeix l'ordre del món, però és el contingut de l'esperança. És la tranquil·litat tota, immutable, perfecta, estable, que no coneix variacions de cap tipus, que no pateix cap sofriment ocult, que no ha d'estar pendent d'alguna part que es revoltarà.

Dr. Francesc Torralba

Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell